

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἁριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
 Ἑξαετηρικῶν δραχμ. 7.— Ἑξαετηρικῶν φρ. χρ. 8
 Δι' ἀσυνδρομαί ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
 καὶ εἶνε προκληρωτάει δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λασ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
 Ὁδὸς Ἀδίου, 117, Ἐναντι Χρυσοστοπλουκώσεως.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Σεπτεμβρίου 1898

Ἔτος 20^{ος}. — Ἀριθ. 37

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
 (Συνέχεια ἴδε σελ. 281)

— Καὶ δὲν θά μετανοήσης δι' αὐτό, Οὐρλιγκερλχ! εἶπα πρὸς τὸν ναύκληρον. Τὸ εὐκολώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου, εἶνε νὰ προσθέσῃ κανεὶς ἓνα μηδενικὸν εἰς τὰ τετρακόσια δολλάρια, πού θά ἔχη νὰ πάρῃ ὕστερα κάποιος, ὅταν ὁ κ α π ο ι ο ς αὐτὸς δὲν εἶνε ἡλιθὸς ναύτης ... ἀλλὰ Ναύκληρος τοῦ Δ λ β ρ α ν ο υ !

Ἡγγίκα βλέπετε, τὴν εὐαίθετον χορδὴν τοῦ ναυκλήρου, καὶ οὕτως ἤμην βέβαιος περὶ τῆς ἀνδρομῆς του. Θά ἔκαμνε πᾶν ἔτι δυνατόν διὰ νὰ διαλύσῃ τὰς μηχανογραφίας τῶν μὲν, νὰ ἐξεργείρῃ τὸ θάρρος τῶν δέ, νὰ προστατεύσῃ τὸν Δίρκ Πέτερς. Ἀλλὰ θά κατώρθωνε μέχρι τέλους νὰ προλάβῃ τὴν ἐκρηξίν τῆς στάσεως ...

Κατὰ τὴν 13 καὶ 14 Ἰανουαρίου, πάλιν οὐδὲν ἀξιωματικόν. Ὅπωςδὴποτε παρατηρήθη νέα κατάπτωσις τῆς θερμοκρασίας, ἐνῶ τὰ σμήνη τῶν πτηνῶν ἐξηκολούθουν ἐπιστρέφοντα πρὸς βορρᾶν. Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνὺ, μετὰ τοῦ ὁποίου συνωμίλησα καὶ πάλιν, ἐφαίνετο ἐντελῶς ἀπυροποιημένος. Καὶ δὲν εἶχε πολὺ ἄδικον. Ἐκ τῆς ἡμέρας, τὴν ὁποίαν ἰσχυρίζετο ὅτι εἶχεν ἴδῃ ὁ Δίρκ Πέτερς, αὐτεῖνος ἐφαίνετο ἀκόμη, μολοντί εἶχαμιν ἤδη προχωρήσῃ περὶ τὰ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα μίλια πέραν τῆς νήσου Τσάλαλ. Θάλασσα πανταχόθεν μᾶς περιέβαλλε μὲ τὸν ἐρημον ὀρίζοντα τῆς, πρὸς τὸν ὅποιον, ἀπὸ τῆς 21 Δεκεμβρίου, ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου ἐπλησίαζεν ὀλιγονέν, καὶ τὸν ὅποιον θά ἤγγιζε τὴν 21 Μαρτίου, ὅτε καὶ θά ἐξηφανί-

ζετο, κατὰ τοὺς ἑξ μῆνας τῆς πολιτικῆς νυκτός. Καὶ πᾶς νὰ πιστεύῃ τις πλέον, ὅτι ὁ Οὐάλλιαμ Γκνὺ ἠδυνήθη νὰ διασχίσῃ τὴν ἀπέραντον αὐτὴν θάλασσαν ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ εὐθραδουτοῦ πλοιαρίου του ;

Τὴν 15 Ἰανουαρίου εὐρέθημεν εἰς μῆκος 43^{ος} 13' καὶ εἰς πλάτος 88^{ος} 17'. Ἀπειχομεν δηλαδὴ ἐκ τοῦ πόλου δύο μόνον μοίρας, μείον ἑκατὸν εἴκοσι ναυτικά μίλια.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καταμέτρησεως ταύτης ἀνηγγέλη εἰς τοὺς ἄνδρας τοῦ πληρώματος. Ἀλλ' ὁ Χήρνε δὲν ἔπαυε νὰ τοὺς ἐξερεθίζῃ. Ἐκάθηγτο παρὰ τὴν

βάσιν τοῦ πρωαίου ἱστού καὶ συνωμίλων χαμηλοφώνως, ἐκτοξεύοντες ἐναντίον μας βλέμματα δυσμενῆ. Κάποτε ἐπροχώρουν καὶ μέχρις ἀπειλητικῶν χειρονομιῶν ἀπροκαλύπτως. Μετ' ὀλίγον δὲ ἤρχισαν γαγγυσμοὶ καὶ παράπονα τῶσον ζωνηρά, ὥστε ὁ Τζέμ Βέστ ἤναγκάσθη νὰ παρέμβῃ.

— Σιωπὴ ! ἀνέκραξε.

Καὶ προχωρήσας πρὸς τὸν ὀμιλον.

— Ὁ πρῶτος πού θανοίξῃ τὸ στόμα του, εἶπε, θά ἔχη νὰ κάμῃ μαζί μου !

Ὁ πλοίαρχος ἔμνε κλεισμένος εἰς τὸν θαλαμίσκον του. Ἀλλ' ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐπερίμενα νὰ ἐξέλθῃ, καὶ ρίπτων τελευταίον βλέμμα πρὸς τὸ πέλαγος, νὰ διατάξῃ τὴν ἐπιστροφήν...

Ἐν τούτοις, καὶ τὴν ἐπαύριον ἡ γολέττα ἠκολούθει ἀκόμη τὴν ἴδιαν διεύθυνσιν. Δυστυχῶς, ὁ μίχλη ἤρχισεν νὰ καλύπτῃ τὴν θάλασσαν. Πολὺ δυσάρεστον δὲν εἶχα πλέον ἡσυχίαν οἱ φέβοι μου ἐδιπλασιάσθησαν. Προφανῶς ὁ ὑποπλοίαρχος δὲν ἐπερίμενε παρὰ τὴν διαταγὴν νὰ στρέψῃ τὸ πηδάλιον καὶ μετ' ὅλην τὴν θανάσιμον λύπην, τὴν ὅποιαν θά τω ἐπροξένει, ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνὺ δὲν θά ἐβράδυνε νὰ δώσῃ τὴν διαταγὴν ταύτην.

Ἐἶχα πολλὰς ἡμέρας νὰ ἴδω τὸν μιγάδα, ἢ μᾶλλον, νὰ συνωμιλήσω μετ' αὐτοῦ. Ὡς νὰ διατέλει ὑπὸ καθαρίσιν, μόλις ἐπαρουσιάζετο εἰς τὸ κατάστρωμα, ἔσπευδον νὰπομακρυνθῶσιν οἱ. Μόνος ὁ ναύκληρος τὸν ἐπλησίαζε καὶ τω ἀπηθύνε τὸν λόγον ἄλλ' αἱ ἐρωτήσεις του ἔμνον γενικῶς ἀνεῦ ἀπαντήσεως. Πρέπει νὰ εἶπω ἄλλως τε, ὅτι ἡ συμπεριφορὰ τῶν συνωμιλῶν του δὲν ἀνησυχεῖ κατ' οὐδέναν τρόπον τὸν Δίρκ Πέτερς. Ἴσως νὰ μὴ τὴν ἀντελαμβάνετο καὶ διόλου, κατεχόμενος διαρκῶς καὶ ἐπιμόνως ὑπὸ τῆς ιδέας του. Καὶ τίς οἶδε τί κακὸν θά

— Ὁ Πάρκερ δὲν ἀνομάζετο Πάρκερ ... Ὄνομάζετο Χόλε ...
 Νῆδ Χόλε ! • (Σελ. 290, στήλ. γ')

έκαρπεν, αν ηκουεν αφνης τον Τζεμ Βεστ διατάσσοντα : «Πρώρα προς βορραν !»

Την 17 Ιανουαρίου, το απόγευμα, μόλις είχαν αποσυρθή, ολίγον αδιάθετος, εις τον θαλαμίσκον μου, η θύρα του έκρουσθη έλαφρώς.

- Ποιος εινε ; ηρώτησα.
- Εγώ ... ο Διρκ Πέτερς.
- Θέλεις να μου ομιλήσης ;
- Ναί.
- Τώρα έρχομαι.
- Όχι ... θα έπροτιμούσα... Είμ- πορώ να έμβω ;
- Εμπρός !

Ο μιγάς ώθησε την θύραν και την επανέκλεισε. Χωρίς να σηκωθώ από την κλίνη μου, τώ ένευσα να καθήση εις το ανάκλιτρον. Άλλ' ο Διρκ Πέτερς έμεινεν όρθιος.

Εκ των δύο θυρίδων του θαλαμίσκου μου, η μία, η προς τον διάδρομον, ητο ανοικτή. Νά το ένθυμησθε.

— Τι με θέλεις, Διρκ Πέτερς ; τον ηρώτησα.

— Σας θέλω. . . Θέλω δηλαδή να 'πώ, κύριε... Σεις πρέπει να το μάθε- τε ... αλλά μονάχα σεις. . . Κανένας άλλος μέσα εις το πλοϊον δεν πρέπει να το μάθη.

— Άν αυτό που θα μου 'πής εινε σοβαρόν, και αν φοβήσαι καμμίαν άκρτο- μυθίαν, διατί να μου το 'πής ;

— Όχι !. . . πρέπει ... πρέπει να σας το 'πώ ! Δεν μπορώ να το βαστάξω πειά μέσα μου! Με βαραίνει σαν βράχος!

— Λέγε το λοιπόν.

— Φοβούμαι πάντα μή μου φύγη από το στόμα την ώρα που κοιμούμαι . . . και το ακούσουν οι άλλοι ... θέλω δη- λαδή να 'πώ . . . δλω 'ετόν ύπνο μου τον βλέπω, και εκεί που τον βλέπω...

— Ποϊον βλέπεις 'ετόν ύπνο σου ;

— Εκείνον ... εκείνον-εκεί. . . Γι' αυτό κοιμούμαι πάντα μονάχος μου, σε μια γωνιά ... από φόβο μή μάθουν το αληθινό του όνομα.

Υπέθεσα τότε, ότι ο μιγάς έμελλεν ίσως ναπαντήση εις ερώτησιν, την όποιαν δεν τω είχα κάμη εισέτι, — ερώτησιν σχε- τικήν προς το σκοτεινόν τουτο ζήτημα : διατί, αναχωρήσας από το Τιλνιουά, μετέβη και έγκατεστάθη εις την Φαλ- κλάνδην υπό το ψευδώνυμον Χούντ ;

Άλλά μόλις τώ έθεσα την ερώτησιν ταύτην,

— Όχι, ανέκραξε' δεν εινε αυτό ... δεν θα σας 'πώ γι' αυτό.

— Επιμένω, Διρκ Πέτερς, και επι- θυμώ να μάθω πρώτα δια ποϊον λόγον δεν έμεινες εις την Αμερικην, και δια ποϊον λόγον επροτίμησες την Φαλκλάν- δην.

— Μά δεν σας το είπα, κύριε ; . . . Ήθελα να είμαι πεϊδ σιμά εις τον Πύμ,

ήθελα να ξαναϊδω τον Πύμ ... και γι' αυτό επήγα εις την Φαλκλάνδην, με την έλπίδα να έμβω από εκεί σε κανέ- να πλοϊο, που θα έφευγε γι' αυτά τα νερά.

- Και γιατί άλλαζες όνομα ;
- Γιατί δεν ήθελα πειά το δικό μου . . . δεν το ήθελα ... εξ αιτίας του πε- ριστατικού του Κ ρ ά μ π ο υ . . .

Ο μιγάς ένδει την σκηνήν του κλη- ρου, την λαβούσαν χώραν επί του άμε- ρικανικού βρικίου, όταν ειχεν άποφασι- σθή μεταξύ του Αύγουστου Βαρνάρδου, του Άρθούρου Πύμ, του Διρκ Πέτερς και του Ριχάρδου Πάρκερ, ότι εις έκ των τεσσάρων έπρεπε να θανατωθῆ, δια να ορέψη με το κρέας του τους τρεις άλλους... Η κλήρωσις του θύματος έ- γινε κατά τον εξής τρόπον. Ο Άρθού- ρος Πύμ εκράτει εις την χειρά του ξυ- λάρια διαφόρου μεγέθους, εκ των όποιων έκαστος θα έλάμβανεν εν κατά τύχην' εκείνος δέ, ο όποιος θα έλάμβανε το μι- κρότερον, θα έθυσιάζετο. Την στιγμήν εκείνην — διηγείται αυτός ο Άρθούρος Πύμ, — τώ ήλθεν η φοβερά ιδέα ναπα- τήση τους συντρόφους του, να λαθροχει- ρήση εις το παιγνίδιον. Δεν το έκα- μεν όμως, και ζητεί συγγνώμην διότι απλώς το έσκεψθη. Άλλ' ως φαντα- σθή κανείς την θέσιν του και αν δύνα- ται, ως μη τον συγχωρήση !. . . Άλλως τε μήπως εν αρχή δεν ειχεν αντιστή με όλην του την δύναμιν, μήπως δεν ειχε μεταχειρισθῆ πᾶν μέσον δια ναποσοθήση «την αίματηράν τραγωδίαν, η φρικτή ανάμνησις της όποιας θα εδηλητηρίαζε δια παντός την ύπαρξιν όλων, όσοι θα επέζων αύτῆς ;» Ήναγκάσθη όμως να υποκύψη εις την σκληράν ανάγκην.

Και έτεινε την χειρά του κλειστήν, με τα τέσσαρα ξυλάρια. . . Πρώτος έ- τ ρ ά θ η ξ ε ν ο Διρκ Πέτερς. Η τύχη τον ηνόνησεν' αυτός ούδεν ειχε πλέον να φοβηθῆ. Άλλ' ακριβώς δια τουτο εγεννήθη ακόμη μία πιθανότης έ- ναντίον του Άρθούρου Πύμ. Δεύτερος έ τ ρ ά θ η ξ ε ν ο Αύ- γουστος Βαρνάρδος ... και εσώθη. Αι πιθανότητες τώρα εινε ίσαι μεταξύ Πάρ- κερ και Πύμ. Την στιγμήν εκείνην θηριωδία τί- γρωσις καταλαμβάνει την ψυχην του Πύμ. Αισθάνεται κατά του δυστυχούς συντρόφου του, κατά του όμοϊου του, το ισχυρότερον, το σατανικώτερον μέρος.

Παρέρχονται πέντε λεπτά' ο Πάρκερ δεν τολμά να εκλέξη... Ο Πύμ κλείει τους οφθαλμούς; δια να μήν ιδῆ την τελευταίαν άπόφασιν της τύχης... Και περιμένει... Τότε αισθάνεται μίαν χειρα δρᾶττουσαν την ιδικήν του. Ήτο η χειρ του Διρκ Πέτερς. Ο Πάρκερ ειχε τ ρ ά θ η ξ ε ν ... και ο Πύμ διέφυγε εν θάνατον.

Τότε ο Διρκ Πέτερς επιπίπτει κατῆ του Πάρκερ και τον φονεύει δι' ενή κτυπήματος εις την ράχην. Άμέσως κατόπιν ακολουθεῖ η άνθρωποφαγία, και ως λέγει ο Πύμ, «αι λέξεις δεν έχου πλέον άρκουσαν δύναμιν δια να παρ- στήσουν όλην την φρικην της πραγματι- κότητος.»

Ναί ... εγνωρίζα, ενεθυμούμην όλας τας λεπτομερείας της σκηνής ταύτης, την όποϊαν επί πολυ είχα θεωρήση ως φανταστικήν. Είχε συμβῆ επί του Κ ρ ά μ π ο υ την 16 'Ιουλίω 1827, και εις μάτην προσεπάθουν να κιντεύου δια ποϊον λόγον ο Διρκ Πέτερς ήθέλησε να μου την υπενθυμίσῃ. Άλλά δεν ήρ- γησα να το μάθω.

— Θέλω δηλαδή να 'πώ, εξηκολού- θησεν ο Διρκ Πέτερς' τότε που δεν ή- θελαν να προχωρήσουμε ... τότε που έ- πέμεναν να γυρίσουμε όπισω ... και ποί- το είχεν πειά άποφασίση, είπα με το νού μου : Άν τους 'πώ ποιος είμαι, έι- τους 'πώ πώς είμαι ο Διρκ Πέτερς, ο παλῆος ναύτης του Κ ρ ά μ π ο υ, ο σύντροφος του καίμένου του Πύμ... ίσως μ' ακούσουν ... ίσως πιστεύουν πως ζῆ ακόμη ... και ίσως υπάγουν να τον εύρουν... Όμως τί βαρύ που μου ή- τον !. . . να όμολογήσω πως είμαι ο Διρκ Πέτερς !. . . εκείνος που έσκότωσε τον Πάρκερ. . . Θέλω δηλαδή να 'πώ ... πώς η πεϊνα ... η φρικτή πεϊνα. . .

— Μου φαίνεται, Διρκ Πέτερς, ότι είσαι πολυ υπερβολικός, είπα δια να τον παρηγορήσω. Άν ο κλήρος επιπτεν εις σε, μήπως δεν θα ύφίστασο συ την τύχη του Πάρκερ ; Δεν έκαμες κανένα έγ- κλημα. . .

— Άλλά ... θέλω δηλαδή να 'πώ . . . έτσι λέγει, νομίζετε, και η οικο- γένεια του Πάρκερ :

— Η οικιαγένεια ; . . . Είχε λοιπόν συγγενείς ;

— Ναί ... και γι' αυτό . . . εις το βιβλίω ... ο Πύμ άλλαξε το όνομά του. Ο Πάρκερ δεν ώνομάζετο Πάρκερ ... Ωνομάζετο. . .

— Καλά έκαμεν ο Άρθούρος Πύμ, είπα διακόπτων τον μιγάδα. Εγώ του- λάχιστον δεν θέλω να μάθω το αληθινόν όνομα του Πάρκερ. Κράτησε αυτό το μυστικόν.

— Όχι ... θα σας το 'πώ... Με βαραίνει σαν βράχος, κύριε Ζώφλιγκ ... και άμα σας το 'πώ, μου φαίνεται πως θα ξελαφρωθῶ λιγάκι.

— Όχι ... Διρκ Πέτερς ! όχι !

— Ωνομάζετο Χόλτ . . . Νεδ Χόλτ !

— Χόλτ ! ανέκραξα. Χόλτ ; ειχε λοιπόν το ίδιον όνομα με τον Ιστιορρα- φον μας ;

— Ναί . . . και ήτον . . . αδελφός του !

— Άδελφός του ! Ο Μαρτίνος

Χόλτ εινε αδελφός του Νεδ Χόλτ ;

— Ναί ... θέλω δηλαδή να 'πώ. . .

— Άλλά αυτός νομίζει ότι ο Νεδ Χόλτ έχάθη, όπως και οι άλλοι, όταν επαύγησεν ο Κ ρ ά μ π ο υ . . .

— Ά, μπά ! δεν είν' έτσι . . . και αν έμάνθανε πως εγώ. . .

— Ίσα-ίσα την στιγμήν εκείνην ισχυρόν πνίγμα με κατέρριψεν εκ της κλίνης μου.

Η γολέττα εκλινεν από το δεξιόν μέρος τόσο πολυ, ώστε ολίγον έλειψε ναναποδογυρισθῆ.

Ήκουσα φωνήν όργιλην, κράζουσαν :

— Ποιος παληάνθρωπος εινε 'ετό τιμόνι ;

Ήτο η φωνή του Τζεμ Βεστ, εκεί- νον δε τον όποϊον απεκάλει ούτω, ήτο ο Χήρνε.

Εξώρμησα εκ του θαλαμίσκου μου.

— Απόλυσεσ τον τροχόν ; ηρώτα άγριος ο Τζεμ Βεστ, κρατών και σείων τον Χήρνε από το περιλαίμιον της βλού- ζας του.

— Κύριε υποπλοίαρχε ... κ' εγώ δεν ήξεύρω.

— Ναί !. . . αυτό που σου λέγω . . . απόλυσεσ τον τροχόν ... λίγο ακόμη και η γολέττα θ' αναποδογυρίζετο ! . . .

Ήτο φανερόν ότι—τις οϊδε δια ποϊον λόγον, — ο Χήρνε ειχεν εγκαταλείψῃ προς στιγμήν το ηηδάλιον.

— Γρατιάνε, ανέκραξεν ο Τζεμ Βεστ, καλών ένα ναύτην' πιάσε το τιμόνι. Σύ, Χήρνε, κατέβα 'ετό άμπάρι !

Εξαίφνης αντήχησεν η κραυγή «Γῆ ! Γῆ !» και όλων τα βλέμματα εστράφη- σαν προς νότον.

(Επιτεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Αγαπητοί μου,

ΧΙ ! μυριάκις όχι ! Οι νέοι δεν σπουδάζουν επιστήμας δια να κερδίσουν ρίαν ή- μέραν χρήματα και δόξαν, όπως μου έλεγεν ο φίλος μου Πολύβιος ! Χρήματα και δόξαν αποκτά κανείς και δια της 'Επιστήμης' αλλά τουτο εινε απλούν αποτέλεσμα, μία συνέπεια και τίποτε άλλο. Άλλη

εινε η αιτία, άλλος εινε ο σκοπός. Η αιτία δια την όποιαν σπουδάζει κανείς μια επιστήμη, εινε γενικώς ο π ό θ ο ς τ ο υ ε ι δ ε ν α ι, ο βαθύς και ακοί- μητος εκείνος πόθος, ο όποιος μάς κά- μνει αιωνίως να μελετώμεν, αιωνίως να

εξετάζωμεν, αιωνίως να μαθαίνωμεν' ο δε σκοπός εινε η ικανοποίησις, η όσω το δυνατόν μεγαλητέρα και τελειότερα ικανοποίησις του πόθου τουτου. Τα άλλα έρχονται κατόπι μόνα των.

Δυστυχώς, εδω εις την Ελλάδα, δεν εγνωρίσαμεν ακόμη την μεγάλην αυτήν αλήθειαν, δεν κατενοήσαμεν ακόμη τον ύψηλόν σκοπόν της 'Επιστήμης. Νομι- ζομεν ότι εινε απλούν βιοποριστικόν μέ- σον, και την εκλέγομεν, δι' ημάς αυ- τούς η δια τα τέκνα μας, ως επαγγελμα- τία. Και το αποτέλεσμα της εσφαλμένης αυ- τής αντιλήψεως εινε, ότι ο τόπος μας έ- πλημύρυσεν από ανθρώπους αυτοκαλου- μένους 'Επιστήμονας, (δηλαδή εκτεμη- νους εν δίπλωμα και αποζώντας η προ- σπαθούντας ναποζήσωσι δι' αυτού,) ενώ οι αληθεις 'Επιστήμονες, οι τάζαντες την 'Επιστήμην ως σκοπόν της ζωής των και εργαζόμενοι μόνον ύπέρ αυτής, ά- ριθμούνται εις τα δάκτυλα.

Όταν ένας νέος, τελειώνων τα έγκυ- κλοπαιδικά μαθήματα, αποφοιτών δη- λαδή του Γυμνασίου, θέλη να σπουδάση, τί πρέπει να εξετάση πρώτον και κύ- ριον ; Την κλίσιν του. Έχει κλίσιν να εξεκολουθήση η μάλλον ναρχίσῃ τας με- λέτας του, η προτιμά να επιδοθῆ άμέ- σως εις εν επαγγελμα βιοποριστικόν ; Και από τας τώσας και τώσας μελέτας, αι όποϊαι υπάρχουν, από τους τώσους κλά- δους της γνώσεως, από τας τώσας 'Επι- στήμας, προς ποϊαν αισθάνεται κλίσιν ; πιας επιθυμεί να εξερευνηση τα μυστή- ρια ; ποιας τα θέληγητρα τον ελκούν ισχυ- ρότερον ; ποϊαν ποθεῖ και όνειρεύεται να εκμάθῃ, να καλλιεργήση, να προαγάγῃ ; Και τουτο εινε ηδη εις θέσιν να το γνωρίζῃ. Είς το Γυμνάσιον εδιδάχθη τα στοιχεία έ- λων σφεδρόν των επιστημών, και εϊδε ποία του ήρεσε, ποία τον ένδιέφερε περισσότε- ρον. Εινε η φιλολογία ; Εινε τα μαθημα- τικά ; Εινε η Άστρονομία ; εινε αι άλ- λαι Φυσικαι 'Επιστήμαι ; Εινε η φιλο- σοφία ; Άς εξετάση τον έαυτόν του, ως ερωτήση την ψυχην του, και ως άποφα- σίσῃ. Είς τουτο κανείς δεν εινε ικανός να τον συμβουλεύση, κανείς δεν εμπο- ρεί να τον ποδηγητήση καλλίτερα του έαυτού του. Οι γονεΐς του θα τω ειπουν μόνον αν έχουν τα μέσα να τον σπουδά- σουν η όχι. Και αν κανείς θελήσῃ να τον συμβουλεύση, μόνον αυτήν την συμ- βουλήν εμπορεί να τω δώση : Ά κ ο λ ο υ θ ῃ σ ε τ ῆ ν κ λ ῖ σ ῖ ν σ ο υ.

Πάσα άλλη συμβουλή θα ήτο ματαιία και επιζήμιος. Οι εξετάζοντες τας 'Ε- πιστήμας ως στάδια, ως επαγγέλματα, ως μέσα βιοπορισμού, δε εινε εις θέσιν να συμβουλεύσουν ένα νέον, ο όποιος πρέπει να γίνῃ φοιτητής. Θα τω ει- πουν εξαφνα : «Μή γίνῃς νομικός, διότι εινε πολλοί δικηγόροι εις την Ελλά- δα.» Και όμως πόσοι εινε οι καθεαυτοί,

οι μεγάλοι νομικοί μας ; και αν ο νέος έχη κλίσιν εις τα νομικά, δεν θα πλη- ρώση ένα μέγα κενόν ;—Θά τω ειπουν : «Μή γίνῃς ιατρός, διότι εινε πολλοί εις την Ελλάδα.» Ψεῦδος ! Εινε πολλοί οι ιατροί, αλλά ολίγοι οι έξοχοι. Και θ- ταν ένας νέος αισθάνεται κλίσιν προς την βιολογίαν, θα τον άδικήση όποιος τον αποτρέψῃ να την σπουδάση, δια τον λόγον ότι εδω εινε πολλοί ιατροί.—Θά τω ειπουν : «Μή γίνῃς μαθηματικός, διότι οι καθηγηται έχουν μικρόν μισθόν.» Πλάνη ! δεν σπουδάζει κανείς μαθημα- τικός, αποβλέπων εις ένα μισθόν' και αν ένας νέος έχη κλίσιν και εμπορεί να γίνῃ έξοχος μαθηματικός, όλοι οι μισθοί του κόσμου δεν θα εινε αρκετοί να πλη- ρώσουν την αξίαν του !

Πρέπει λοιπόν κατ' ανάγκην να έρω- τήση κανείς πρώτα την κλίσιν του, και κατόπιν όλα τα άλλα, και όλους τους άλλους. Αυτή εινε η ε σ ω τ ε ρ ι κ ῆ π ρ ο π α ρ α σ κ ε υ ῆ του μέλλοντος φοιτητού, περί της όποιας ώμίλουν εις τον φίλον μου Πολύβιον, και την όποιαν τόσον ολίγον εφαινετο έννοών. Και ειχε δικαίον να μη την έννοῇ. Διότι δεν την έκαμεν. Ένθυμησθε τί μου ειπε ; Η μητέρα του επεθύμει να γίνῃ επιστήμων' και ο πατήρ του επεθύμει να τον ιδῃ αξιωμα- τικόν, και δια να συμβιβάσουν και τα δύο, απεφάσισαν να τον κάμουν ιατρόν στρατιωτικόν. Ωραία μά την αλήθειαν ! Και αν το παιδι δεν ήσθάνετο καμμίαν κλίσιν προς την ιατρικήν, η αν ήσθάνετο προς καμμίαν άλλην επιστήμην ; η αν δεν ήσθάνετο απολύτως καμμίαν ; Και αν θα γίνῃ, εις το μέλλον ένας ιατρός τ ο υ σ ρ ο υ θ, έλεω διπλώματος χα- ριστικού, και αν θα καταταχθῆ εις την χορείαν των μετριοτήτων και των μηδε- νικών, ενώ αν άρξινετο εις την κλίσιν του, ήμπορούσε ίσως να διακριθῆ, να γίνῃ έξοχότης ; Ποιος θα δώση λόγον δια την άδικίαν ταύτην — διπλήν άδικίαν, και κατά του νέου, και κατά της κοινωνίας ;

Όχι ! μυριάκις όχι ! Δεν εκλέγουν κατ' αυτόν τον τρόπον τας επιστήμας, δεν προεξοφλούν κατ' αυτόν τον τρόπον το μέλλον των νέων ! Εινε η χειροτέρα μέθοδος. Και δυστυχώς αυτήν ακολου- θούν εδω εις την Ελλάδα και οι περισ- σότεροι των γονέων και οι περισσότεροι των φοιτητών. Λησμονούν ότι υπάρχουν άλλα βιοποριστικά επαγγέλματα καταλ- ληλότερα δια νέους χωρίς κλίσιν προς επιστήμας' λησμονούν ότι η 'Επιστήμη εινε κάτι τι ύψηλότερον απλοῦ επαγ- γέλματος, και ότι δια τουτο ακριβώς ά- παιτεί άλλα προσόντα, άλλην προετοι- μασίαν, άλλην μέθοδον εκλογής.

Άς μή το λησμονήσουν τουλάχιστον οι φοιτηται του μέλλοντος, όσοι αναγι- νώσκουν σήμερα την επιστολήν μου.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΗΝ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια: 186 σελ. 284)

— Μάλιστα, κύριε! απήντησεν ο Γιαννάκης κατακόκκινος, συνάξων τὰ τεμάχια τοῦ πιάτου. Ἐγὼ καὶ ἡ ἀδελφή μου ἤμαθα μέσα εἰς τὸν Βράχον ποῦ λέτε.

— Ἀλήθεια; Τότε λοιπὸν, εἶπε μου, τί συνέβη μετὰ τὸν γλάρον;

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἡ κυρία Δομάνη ἠγέρθη, δυσχερομένη διότι ἀνεμυγνέτο εἰς τὴν συνομιλίαν τῶν μεγάλων καὶ ὁ Γιαννάκης. Ἄλλως τε τὸ γεῦμα εἶχε τελειώσῃ. Ἄλλ' ὁ κ. Δοῦμανης, ἀφ' οὗ προσέφερε τὸν βραχιόνα εἰς τὴν νύμφην τοῦ διὰ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν αἴθουσαν, τὴν ἐχαίρεισε μὲ μίαν ὑπόκλισιν, καὶ στραφεὶς εἶπε πρὸς τὸν κ. Γαζῆν:

— Ἐλάτε μαζί μου, φίλτατε, ἔχω νὰ σας ὁμιλήσω.

Καὶ ἐξῆλθεν, ἀφίνων καταδυσχερομένη τὴν νύμφην τοῦ, διότι χάριν ἑνὸς μικροῦ ζητιάνου — ὡς ἔλεγε, — θὰ ἔχανε ἀπόψε τὸ μ. π. ε. ζ. ι. κ. ι., τὸ ὁπεῖον κάθε βράδου ἔπαιζε μαζί τῆς ὁ κ. Δοῦμανης.

Ἐπιστρέψαντες εἰς τὴν τραπεζαρίαν οἱ δύο ἄνδρες, εὗρον τὸν Γιαννάκην, ὁ ὁποῖος ἐβοηθοῦσε τὸν φίλον τοῦ Ζοζὸν εἰς τὸ σήκωμα τοῦ τραπεζιοῦ καὶ συγχρόνως συνωμιλοῦσε μαζί τοῦ ζωηρότατα.

— Εἶνε ὁ κύριος ποῦ μας ἔγραψε μὲ τὸ γλάρο, Ζοζό, ἔλεγε πρὸς τὸν μαῦρον. Ἐρχεται ἀπὸ τὸ Πλωμανάκι.

— Πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὴν ἀδελφήν σου, εἶπεν ὁ κ. Δοῦμανης πρὸς τὸν Γιαννάκην.

— Τίνος εἶνε αὐτὰ τὰ παιδιά, κύριε Δοῦμανη; ἠρώτησεν ὁ παιδαγωγός, ἅμα ἐξῆλθεν ὁ Γιαννάκης.

— Ἀργότερα θὰ σας διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν των. Πρὸς τὸ παρὸν δοξάζω τὴν θεῖαν Πρόνοιαν ποῦ σας ἔστειλε ἐγκαιρῶς διὰ νὰ πεισθῶ κ' ἐγὼ, καὶ πρὸ πάντων οἱ ἄλλοι, ὅτι τὰ παιδιά αὐτὰ δὲν λέγουν ψεύματα!

— Ἐλα λοιπὸν, Μηλιά! ἔλα γρήγορα! ἐφώναζεν ὁ Γιαννάκης πρὸς τὴν ἀδελφήν του, ἡ ὁποία ἤρχετο ἀπὸ πίσω του. Δὲν το ἐπίστευε, κύριε, πῶς τὴν ἐφώναζατε καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἔλθῃ.

— Ναι, κόρη μου, ἐγὼ σ' ἐφώναξα, εἶπεν ὁ κ. Δοῦμανης. Πλησίασε καὶ διηγήσῃ εἰς τὸν κύριον ἀπ' ἐδῶ, τί σας συνέβη μ' ἕνα ἡμερὸν γλάρον, ποῦ εἶχατε ἐκεῖ ἐστὶ σπηλιά.

— Μάλιστα, κύριε! εἶπεν ἡ Μηλιά

Ἐνα βράδου ἐγύρισε ἐστὶ σπηλιά μ' ἕνα χαρτί κολλημένον ἐστὶ ράχη του.

— Καὶ τί ἔγραφεν αὐτὸ τὸ χαρτί;

— Κάποιος μᾶς ἔλεγεν ὅτι εἶχεν ἀκούσῃ τὰ γέλια μας καὶ ὅτι ἐνόησε ὅτι εἴμεθα παιδιά. . . Μᾶς ἐρωτοῦσε γιατί μένομε πάντα εἰς τὸ Βράχο, καὶ μας παρήγγειλε νὰ βάλουμε 'ς ἕνα ξύλο ἕνα μανδύλι γιὰ σημάδι, νὰ ἔλθῃ νὰ μας εὕρῃ μὲ τὴν βάρκα. . .

— Ὑστερα τί συνέβη;

— Μετὰ τὸν ἴδιον τρόπον μᾶς ἔστειλε ἄλλα δύο γράμματα, ἐξηκολούθησεν ἡ Μηλιά. Ἄλλα ἐγὼ, ἅμα εἶδα ὅτι εἶχε

Ὁμοίαιε μὲ πύργον τετράγωνον καὶ πελώριον, ἀπὸ ἕνα μονοκόμματον γρανίτην. . . (Σελ. 285, στήλ. 6).

σκοπὸν νὰ τριγυρίσῃ τὸν βράχο μὲ τὴν βάρκα, ἐσυλλογίσθηκα τὴν δίνην ποῦ σχηματίζεται ἐκεῖ κοντά, καὶ μ' ἕνα ξυλαράκι καμμένο τοῦ ἔγραφα, ἐπάνω 'ς τὸ ἴδιο γράμμα, νὰ φυλαχθῇ. . .

— Ἀλλὰ τί σας ἐμπόδιζε νὰ μου γράψετε ἀπὸ ποῦ ἐμβαίνουν εἰς τὸν Βράχον; ἠρώτησεν ὁ κ. Γαζῆς.

— Ἐροδοῦμαστε μὴν το μάθη μιά κακὴ γυναῖκα 'ς τὸ χωριό! εἶπεν ὁ Γιαννάκης μὲ γουρλωμένα μάτια.

— Καὶ τί κακὸ θὰ σας ἔκαμνε;

— Θὰ μας ἔδερνε καὶ θὰ μας ἐχώριζε. . . Γι' αὐτὸ ἅμα εἶδαμεν ὅτι μας ἀνεκάλυψαν, ἀφήσαμε τὸ Βράχο καὶ ἐξεκινήσαμε γιὰ τὸ Παρίσι, νὰ βροῦμε τὴ θεῖα-Κατίνα, εἶπεν ἡ Μηλιά.

— Ὅστε λοιπὸν ἐπηγαίνατε εἰς τὸ Παρίσι, χωρὶς νὰ ξεῦρετε οὐτε τὸ δρόμο

οὐτε τὸ σπίτι τῆς θεῖας σας; ἠρώτησεν ὁ κ. Δοῦμανης.

— Ἐγὼ πταίω, κύριε, γιὰ ὅσα καὶ μᾶς συνέβησαν, ἀπεκρίθη ἡ Μηλιά. Ἐπρεπε νὰ το συλλογισθῶ καλλίτερα . . . καὶ νὰ προσέχω περισσότερο τὸν ἀδελφίμου.

— Ψέμματα τὸ λέγει, κύριε! ἀνεκράξεν ὁ Γιαννάκης. Ἐμένα μὲ ἐπρόσεχε πάντα . . . μοῦ ἔδιδε τὰ καλλίτερα πράγματα, καὶ ἄς ἐστερεῖτο αὐτῆ. . . Καὶ τὴ νύκτα ποῦ περάσαμε 'ς τὸ δάσος, αὐτὴ ἐκοιμήθηκε ἐπάνω 'ς τὰ νερά, γιὰ νὰ μ' ἔχῃ ἐμένα 'ς τὸ στεγνότερο μέρος.

— Πῶς με συγκινοῦν αὐτὰ τὰ παιδιά! ἐφειθόρισεν ὁ κ. Δοῦμανης εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ παιδαγωγοῦ. Δὲν φαντάζεσθε, φίλε μου, τί καλὸ ποῦ μου ἐκάματε μὲ τὸ νὰ πιστοποιήσετε τὴν διήγησίν των, τὴν ὁποῖαν ἠκούσαμεν μὲ τόσῃν δυσπιστίαν!

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὰ παιδιά, εἶπε μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἀπὸ συγκίνησιν:

— Ἀφ' οὗ εἴσθε ὄρφανὰ καὶ τίμια παιδιά, σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ μείνετε ἐδῶ, καὶ ὅτι δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε διὰ τὸ μέλλον σας.

Ὅταν ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας ἡ Μηλιά, ἐγονάτισε, ἔβαλε καὶ τὸν Γιαννάκην νὰ γονατίσῃ, ἔδραξε τὴν χεῖρα τοῦ κ. Δοῦμανη καὶ τὴν κατεφίλησεν. Ἐκεῖνος τὴν ἀπέσυρεν ἀμέσως ἄλλ' ἡ χεῖρ τοῦ εἶχεν ἤδη βραχίονα ἀπὸ δύο θερμὰ δάκρυα εὐγνωμοσύνης.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ κ. Δοῦμανης ἐνόμιζεν ὅτι τοῦ ἔλειπε κάτι τι, ἂν δὲν ἤθελε συνομιλήσῃ ὀλίγον μὲ τοὺς μικροὺς τοῦ προστατευομένου. Τὰ παιδιά δὲν ἔδιδαν κανὲν βάρος εἰς τὸ σπίτι. Ἀπεναντίας ἐπροσπαθοῦσαν νὰ φαίνωνται χρήσιμα. Ἡ Μηλιά ἐβοηθοῦσε τὴν κυρίαν Πολυξένην καὶ ὁ Γιαννάκης τὸν Ζοζόν. Μόνον ἡ κυρία Δοῦμανη δὲν ὑπέφερε ἀκόμη τὴν Μηλιάν. Καὶ μίαν ἡμέραν ποῦ τὴν ἔστειλαν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, νὰ τῆς φέρῃ ἕνα φλυζάνι τιλλίου, διὰ νὰ τῆς περάσῃ ὁ πονοστόμαχος, τῆς ἔκαμε τόσῃν κακὴν ὑποδοχὴν, ὥστε ἡ Μηλιά δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ ξαναπατήσῃ ἐκεῖ μέσα.

Τὸ ἴδιον καὶ ὁ Ἰούλιος δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑπορῆρῃ τὸν Γιαννάκην. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐφέρετο πρὸς τὰ ὄρφανὰ μὲ κάποιαν εὐμένειαν, ἐπαναλαμβάνων ὅλον ὅτι αὐτοὺς τὰ εἶχε σώσῃ. Ὁ ρόλος τοῦ σ. ω. π. η. ρ. ο. ς., ἐκολάκευε τὴν ματαιοδοξίαν τοῦ νεανίσκου. Ἀλλὰ κατόπιν, ἅμα εἶδε πῶσον τὸ ἐσυμπάθησεν ὁ θεὸς του, ἡ ζηλοτυπία ἐξύπνησε μέσα

εἰς τὴν ψυχὴν του, προπάντων ἐναντίον τοῦ Γιαννάκη.

Ἀπεναντίας ὁ κ. Γαζῆς συνεμεριζέτο καθολοκληρίαν τὰ αἰσθήματα τοῦ οἰκοδεσπότου καὶ ἔτρεφε πρὸς τὰ ὄρφανὰ τὴν ζωηροτέραν συμπάθειαν. Μίαν ἡμέραν, συνομιλῶν μετὰ τοῦ κ. Δοῦμανη, τὸν ἠρώτησε:

— Τί ἡλικίαν νὰ ἔχῃ ἡ Μηλιά;

— Θὰ εἶνε δέκα ὡς ἕνδεκα ἐτῶν.

— Καὶ ὁ ἀδελφός τῆς;

— Ἐπτὰ ἐπάνω κάτω.

— Ξεβραῖως γράμματα;

— Βεβαίως ἡ Μηλιά ξεῦρει νὰ διαβάσῃ καὶ νὰ γράφῃ. Δὲν εἶδατε ποῦ σας ἔγραψε μὲ τὸ Ταχυδρομεῖον . . . τοῦ Λάρου;

— Ἐχετε δίκαιον. . . Τὰ παιδιά αὐτὰ μάρτυρον. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τοὺς κάμνω μᾶθημα;

— Δὲν ἐτολμοῦσα νὰ σας το ζητήσω.

Ἄλλ' ἀφ' οὗ εἶπατε μόνος σας, σᾶς

παρακαλῶ μάλιστα! Θά με ὑποχρεώσετε. — Λοιπὸν, εἴμεθα σύμφωνοι. Τὸ πρῶτ' ἀπὸ τὰς ἐπτά ἕως τὰς ὀκτῶ εἴμαι ἐλεύθερος καὶ τὸ βράδου πάλιν ἄλλην μίαν ὥραν.

Ὁ κ. Δοῦμανης ἠγέρθη καὶ ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ παιδαγωγοῦ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς, φίλε μου. Θὰ μου ἐπιτρέψετε ὅμως νὰ σας ἀποζημιώσω διὰ τὸν χρόνον, τὸν ὁποῖον θάφιρῶσθε εἰς τοὺς προστατευομένους μου. . .

— Ὅχι, κύριε Δοῦμανη! Εἶμαι πτωχὸς καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ κάμνω ἄλλου εἰδος εὐεργεσίας ἄλλὰ τὸν χρόνον μου εἰμπορῶ νὰ τον διαθέτω δι' ἕν καλόν, χωρὶς ἀμοιβήν. . .

— Ἀλλὰ, φίλτατέ μου Γαζῆ. . .

— Μὴν ἐπιμένετε, κύριε, διότι θὰ με στερηήσετε μιᾶς εὐχαριστήσεως. Λοιπὸν σύμφωνοι ἀρχίζομεν ἀπὸ αὐριον.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Ζοζὸς εἰδοποίησε τὸν φίλον του, ὅτι ὁ κ. Γαζῆς τοὺς

ἐπερίμενε καὶ τοὺς δύο εἰς τὸ δωμάτιόν του. Φαντασθῆτε δὲ τὴν χαρὰν τῆς Μηλιάς, ὅταν ἔμαθε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μαθήματος.

— Ὁ, κύριε! ἀνεκράξε! δὲν ἠξεύριε πῶς ἤθελα νὰ μάθῃ γράμματα ὁ Γιαννάκης. Ἐγὼ τέλος πάντων ἔμαθα κάτι λίγα καὶ ἠμποροῦσα νὰ μείνω μὲ αὐτὰ. Ἀλλ' ὁ Γιαννάκης ποῦ δὲν ἠξεύρει σχεδὸν διόλου. . . Ἐπειτα, ὁ πατέρας ἔλεγε πῶς ἂν μάθῃ γράμματα, εἰμπορεῖ μιά μέρα νὰ γίνῃ καὶ ἀξιωματικός. . .

— Βεβαίως, εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ, διατί ὄχι; εἶπεν ὁ παιδαγωγός, χαμογελῶν διὰ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς Μηλιάς.

— Ἄχ! ἂν ἦμουν ἄνδρας, ὄλω θὰ ἐδιάβαζα!

— Ἐγὼ ὅμως εἶμαι ἄνδρας, εἶπεν ὁ Γιαννάκης μὲ σοδαρότητα, καὶ νὰ ἰδῆτε κύριε, τί γρήγορα ποῦ θὰ μάθω.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Ὁ Σεπτέμβρης! Ὁ Σεπτέμβρης! Ὁ ξανθὸς ὁ τρυγητής ἀπ' ἀμπελιὰ κατεβαίνει μὲ ἀρμαθίεσ καὶ μὲ καλάθια, καὶ ὀλόταχα πηγαίνει γιὰ τὴ χώρα ὁ πούλητής, νὰ πούλησῃ τὰ καλά του καὶ ὄριμα ὀπωρικά του.

Ὁ Σεπτέμβρης! Ὁ Σεπτέμβρης! Ἐ τὰ καλάθια τὰ βαρεῖα ἔχει ρόδια, μήλα, σῦκα καὶ πεπόνια καὶ σταφύλια—δὲλα ζάχαρι 'ς τὴν γλύκα μὲ λαχταριστὴ θωριά, καὶ ροδάκινα ἀφράτα καὶ κυδωνία μυρωδάτα.

Ὁ Σεπτέμβρης! Ὁ Σεπτέμβρης! Τρέχουν ζωηρὰ παιδιά καὶ κατόπι τοῦ φωνάζουν:

«Νά! ὁ τρυγητής, ποῦ εὐφραίνει τὸν ἀνθρώπων τὴν καρδιά!» καὶ δλοὶ τρέχουν καὶ ἀγοράζουν μὲ λεπτὰ καὶ μὲ παράδες ἀρμαθίεσ μὲ τὲς ὀκάδες.

Ὁ Σεπτέμβρης! Ὁ Σεπτέμβρης! Ὁ, χαρὰ 'ς τὸν γεωργό, 'ς τὸν καλὸ περιβολάρη, 'ς τὸν ἀκούραστο ἐργάτη καὶ 'ς τὸν κάθε ἀμπελοργό, ποῦ θ' ἀνοίξῃ τὸ ἀμπάρι κ' ἐκεῖ μέσα θὰ φυλάξῃ ὅση ἐσοδεία συνάξῃ.

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

χρῆδα καὶ Ἀγκάθι. — Ἡ Τελευταία Χελιδὼν μετὰ τὴν Ἰριδα, Χρυσόπτερον Πεταλοῦσαν καὶ Λαδομένον Ποτιλίον — ὁ Ἦρος τῆς Σφύρας μετὰ τὴν Εἰρήνην θ. Παπαλεξοπούλου καὶ τὴν Ναπολιδόνα Δαπαθιώτην — τὸ Ἄν τῶδρα μετὰ τὸ Ἀγκάθι τοῦ Βόλου — ἡ Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου μετὰ τὴν Ναυτοπούλαν — τὸ Τί με μέλει μετὰ τὴν Ναοικῶν καὶ Κοιτοπέριθον — ὁ Ποιητικὸς Νάρκισσος μετὰ τὸν Μελαγχολικὸν Νάυτην, Πάγοτος Φαίδραν, Ἰωνικὴν Ἀκτὴν, Ποιμητικὴν Φλογοφάν καὶ Λυρικὸν Ποιητὴν. — ὁ Σιδερωδὸς Πέτρος μετὰ τὴν Βασιλέα τῶν Ὁρέων καὶ Κατωαίδαν — ὁ Ζήσης μετὰ τὸν Τεῖν Τεῖον, Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Δειθαλὲς Ρόδον καὶ Ἄνθος τῆς Ἀθήης — ὁ Πέτρος μετὰ τὸν Ἀγροπὸν Φάρον, Δ. Ι. Δραγάτην Χ. Ι. Δραγάτην, Ἀργύρην Σαποναρῆν καὶ Ζήσουν Σημίτου — ὁ Δ. Π. Δρίβας μετὰ τὴν Φωτεινὴν Γ. Μαυρομηχάλη — ὁ Ἀντάργης μετὰ τὸ Κάτος Βρόστο, Ἀγκάθι, Ταπεινὸν Ἰσρ καὶ Ἰήσορ τῶν Φαίαιων — ἡ Μυλαίδη καὶ ὁ Ἀνεμοστρόβιλος μετὰ τὴν Κερκυραϊκὴν Νύκτα, Ἰήσορ τῶν Φαίαιων, Ἰωνικὴν Ἀκτὴν, Μίαν Τρολούαν καὶ Ἰωνικὴν Καποδιστριαν — ὁ Τρυγονάκι μετὰ τὴν Ἰριδα καὶ Δραχιδάριον — ὁ Μικρὸς Τυμπατιστὴς μετὰ τὸ Δειθαλὲς Ρόδον, Ρωμοπούλαν, Ἰωάνναν Γρέυ, Ἑλληνικὴν Σημιαίαν καὶ Ἀγκάθι τοῦ Βόλου — ἡ Ἰωάννα Γρέυ μετὰ τὸν Ποιητικὸν Νάρκισσον, Βάλλοντα Ράικα, Πάντοτος Φαίδραν καὶ Μίλλουσαν Καλλιτέχνηδα — ὁ Ἐμπειοκλήης μετὰ τὴν Ναυτοπούλαν, Ζεῦαν, Μικρὸν Τυμπατιστὴν καὶ Ἄδιν Κολοκοῦσαν Πάτραν — ὁ Μαρτυριζαμένιος Σταυρὸς μετὰ τὴν Ἰουλίαν Ρουσοῦν, Μικρὸν Τυμπατιστὴν καὶ Ποιμητικὴν Φλογοφάν.

Ἄπὸ ἓνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Γεώργιον Κωστάλαν (ἐλαβὸν αὐτέποτε ἀμφιθέλια περὶ τῆς ἀγάτης σου καὶ μὴν ἀνησυχεῖς) Βαρδαλαμπόκομαν, Ἰωάνναν Γρέυ (ἀνυκομῶν νὰ μάθω δεῖ τὸ πόδι σου ἔγινε καλά) Ἀσπίδα Ἀχιλλεύου (πῶς περὶς εἰς τὸν Πέτρον;) Ρωσοικὴν Καραμύλλαν, Ἰριδα (μοῦ εἶχες σταίλη κενὸν τετράδιον διὰ τὴν Ρωσοικὴν Καραμύλλαν;) Νέον Ἑρακλῆα (τὰ γραμματσοῦμα εἶχαν κολλήσῃ εἰς μίαν μάκιν, ὥστε κατήνησαν ἀχρηστα) Πάντοτος Φαίδραν (ἡ ὅποια ἤλλατε ψευδώνυμον) Δοκίμοσαν, Νυμφὴν τοῦ Βορῆ (τί φοβερὸν!) Ἀργάτος Γουρομπακίλο (ποιεῖται ὁ ζωγράφος εἰχάρας νὰ βάλῃ τὸν Ὀυρανὸν μετὰ τὴν καὶ τὸν Χέλτ μέλας εἰς τὴν θάρκα ἐκτός ἂν ἡ εἰκὼν εἴη ... μακρὴ) Ἀσπὴν Γάταν (νὰ, τώρα ἔχεις κερδὸν ἄλλοις δουμῆνας.) Ἀνεμοστρόβιλον, Μυλαίδη τῶν Φαίαιων, Ταπεινὸν Ἰσρ, Ἀντάργην, Τί με μέλει (μὴ μετροπρῶνῃς τόσον) καὶ ὁ χαρακτήρ σου εἶνε πολὺ εὐαγάθωτος καὶ τὰ γραφιδιὰ σου ὠραϊότατα) Μαυρομήτην Ἀγοριαλιάν (πῶς περὶς εἰς τὸν Πατράς;) Τσουχτράν, Δ. Δρίβαν (ὅχι γίνεται καὶ εἰς τὸν ἴδιον φάκελλον, ἀρκεῖ τὰ πληρόνεται τὸ βάρος του) Φωτοδόλον Ἀκτίνα, Πέτρον (μὴ τὰ πιστένης αὐτὰ μερικὸι ἀγαποῦν τὰ λέγουσιν παράδοξα) Ἀγριολεβλοῦσαν (τὸς λοιποὶν ἐχάθη ἡ ἐπιστολή σου σου εὐχομαι καθε καλὸν διὰ τὰ γενεθλιά σου) Παραδεισιον Πιερὸν (ὅχι ἐπὶ κοινὸν χάρτου) Ἀεροσταυτοπούλαν, Τέγγιρα τῆς Ἀχαίας, Φιλαμερικιανίδα (φίληός μου καὶ τὴν ἐπαδελφὴν σου) Ποιητικὸν Νάρκισσον, Θέλλουσαν, Φιλανθρον (τώρα πλέον εἰς προτάσεις γίνονται ἀρεσκίματα καὶ ὀνομαστικά) Ἰωνικὴν τῆς Ἑλευθέρης Μορφῆς (ναί ἂν ἔγραφες λιγάκι ἀνακρίतरα, θὰ ἦεν καλλίτερα) εὐχομαι εἰς τὴν παλαιάν μου φίλην Παπαρῶνταν νὰ μὴ ὑποφέρει πλέον ποτέ) Σαμακὴν Σημιαίαν, Νεράιδαν τοῦ Ἀλφειοῦ (λοῖπόν, πῶς ἐπέρασες εἰς τοὺς

γάμοις τῆς κούκλας;) Κραυγὴν τῆς Πατρίδος (τώρα μάάλιστα εἶνε ἐν τάξει) Τριχαυροφουλοῦσαν, Ἄν τῶδρα, Ἐρυθρὰν Καμυλιαν (μοῦ φαίνεται οὐ δὲν ἐκέρρισε, καὶ πᾶν τὰ 30 τετράδια ποῦ σου ὑπεσέβη!) Αἰγύπτιον (ἔστειλα) Κ. Γ. Σαλοῦστρον (τὰ Δελτία συνοδουμένων δλων τὰ φυλλάδια, χωρὶς ἐλαίσου) Ἀγνωστον Ἡρώα (ἔστειλα) Γουλιέλμον Τέλλον, Τρικομυδὴν Μαλέαν, Ἄφραν τοῦ Ὁρφέως (τί νὰ γίνῃ!) Φύγε ἀπ' ἐδῶ (ἐλαβα τὴν συνδρομὴν σου ἀλλὰ τὸ βιβλίον δὲν ἐπεδόθη ἀκόμη) Φιλλήλωνα Ἰταλὸν (ἔστειλα) Βάλλοντα Ράικα (ὅχι νομίζω δεῖ ἡ ἀπάντησις εἶναι περιττή) Ρὰς Ἀλλοίαν, Α. Ι. Σαράτονη (ἔστειλα) Ἀδερφινόν, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Βρετανικὸν Ἀστέρη, Αἶνον (χαίρω ποῦ δὲν ἀρίνευε τὸ ψευδώνυμόν σου σὺ ἔστειλα) Τετράδιον Ἡρώα τῶν Μεσοίων, Κεραυνόν, Κωνσταντίνον Πικουλόν (καθὲ λέξις ποῦ ζητεῖται, θεωρεῖται: μίαν λέξιν χωριστῇ, εἰς τινος Πνευματικῶν Ἀσκήσεως — Μαγ. Γράμματα, Μεταμορφώσεις, κτλ. — διὰ τοῦτο οἱ διηκοῖ ἀρκετοί) Σερτημεμένην Ἑλληνοπούλαν (ἐπιθυμοῦσα νὰ γνωρίζω τὸ ὄνομα τῆς κ. Διευθυντρίας, διὰ νὰ τὴν ευχαριστήσω δι' ἑσὰ καλὰ φρονεῖ καὶ σχεδιάζει ὑπὲρ ἐμοῦ) Ζωροφὸν Μεσοίωνα, Πλοίαρχον Ἄδιν Γαῦ, Κενέσορ Ἀθ (καλὰ νὰ εἴθῃ!) Φελλῶν (ναί ἡ μέθοδος τῆς Ἀστρονομίας εἶνε δεσποικίς, ὥστε εἰς τὸ προσεχὲς θὰ δημοσιεύσω τὴν πληροφορίαν σου ἄλλως καί, νὰ τὸ ἤξευρες, μεταξὺ ἑτεροφύλων δὲν δημοσιεύω προτάσεις περὶ Ἀλληλογραφίας) Κοματιζουσαν Θάλασσαν, Ο. Μ. Γεαλλεῖαν, Ἰάναν (ὅχι ἔπαυσε) Σέλλουρον τῶν Κεραυνόν (καίτοι τοὺς εἶδα αὐτοὺς τοὺς σέλλους εἰς ἴδιόν σου) γράφη μου, δίδει ἀλλέως δὲν θὰ τοὺς συμπεριλάβω εἰς τὸ Δευτερικόν) Βασιλέα τῶν Κενκλῶων, Μπαῦ Μπαῦ (εἰς ποῖον φυλλάδιον τοῦ 11 τόμου;) Ἄφραν τοῦ Βορῆ (εἰ γὰρ μετὰ τὴν ἴδιαν χαρὰν ἐδάξασα τὸ γράμμα σου) Δουλοῦσαν, Πρόδρομον θ. Ἀδᾶν (ὁ ὅποιος συνδέουσα τὸ διήγημά σου μετὰ μίαν ὀραϊοτάτην ἐπιστολήν) Ἀγροφάρον Ἀπόλλωνα, Ἀστεροῦσαν Νύκτα, Τίον τῆς Ναπέας, Μικρὸν Τυμπατιστὴν, Οὐίχλην τῆς Ἀγγλίας κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λέξεις στῆλλονται μέχρι τῆς 17 Ὀκτωβρ.

Ὁ χρόνος τῶν λέξεων, εἰς τὸν ἑκάστον δὲν ἐν γράμμασι καὶ λέξεσιν τῶν ἐπισημασμένων, πᾶσι τῶν ἐν τῷ βιβλίῳ μου εἰς φυλλάδιον, ἂν ἴστωσι περὶ τῆς 20 φύλλα καὶ τινάται ἐξ 1.

Νέος Διαγωνισμὸς τῶν Ἀδύων.
Κατὰ τὰ ἀνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ παρόντος φυλλαδίου ἀρχεται νέος Διαγωνισμὸς Ἀδύων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

508. Δεξιγράφος.
Πατριάρχου τὸν ὄψιν
Καὶ δύο γράμματα ἐπίσης
Ἐὰν λάθῃς, θάπαρτις
Κράτος ευρωπαϊκόν.

509. Δεξιγράφος.
Ἐνα σύνθετον ἂν πάρξ, θὰ τὸν κόμης διὰ τῆς

510. Συλλαβόγραφος.
Σημὰ εἰς ἓν στοιχεῖον ἓν μόριον θὰ θέσῃς,
Καὶ θάρμον εὐακούνον εὐδὲς θάποτελάσῃς.

511. Αἶνιγμα.
Ἄν δὲν ἔχω πλέον ζωὴν,
Ἔχω κάποτε πνοήν
Εἶμαι δὲ τετρασημέλις,
Πλὴν χωρὶς ἴχνος ποδῶν
Καὶ στερομαὶ κερφαλῆς
Ἐνῷ ἔχω τὸν λαίμῳ!

512. Ἀμυδὲς Αἶνιγμα.
Ἐστὴν ὄψι τοῦ Βαρδαλαμπόκομαν

513. Πυθαγίς.
+ Οἱ σταυροὶ θάποτελέσου
+ = Ζῶον. [νῆσον.
+ = Βασιλεὺς ἀρχαῖος.
+ = Ποιητὴς ἀρχαῖος.
****+**** = Αἰγύπτιος Βασιλεὺς.
Ἐστὴν ὄψι τοῦ Π. Ι. Μιχίλ

514. Κερκυμμένον Τρίγωνον.
1. — Ὁ χρόνος ὁμοίην ἔχει γλυκεῖαν.
2. — Ὁ μόνος ὁ πλοῦτος τυχερός, ἀλλὰ καὶ ἡ θύρα αὐτοῦ τύχη.
3. — Ἡ Βύβλος εἶνε νῆτος τῆς Ἑλλάδος.
4. — Μένωντα πλοῦσας τοὺς πόντους ἀφασάν.
5. — Τὸν ἄνδρα βλάπτει θυμὸς.

515. Φύδιον-Μίγδιον.
Ζητεῖται τὸ περιήρμον τετραστικόν, ἐκ τοῦ ὁ ποῖου, διὰ τῆς ἀναμείξεως τῶν γραμμάτων ἐκείνου αὐτοῦ στίχου, ἀποτελέσῃ τὰ ἐξῆς περιεργότατον:

Σκεπάζω φύδιον τριγώνον
Τι τρώμε; τοῦ ἀνοῦθι σπῆρη
Ἐφῆρον ποτιεὶς τριγώνον
Ἐβί! μὴ τὴ γὰρ ἤμπορεῖ;

516—517. Μεταμορφώσεις.
1. — Το γράμμα δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ τῶσος.
2. — Ὁ τῶσος δι' 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ μῆθημα.

518. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 4 = Στρατηγός.
2 3 4 = Μέλος τοῦ σώματος.
3 2 3 4 = Φανταζόμενον ὄφρῆμιον.
4 5 6 7 1 = Μέλος τοῦ σώματος.
5 3 4 = Ἀντανωμία.
6 9 6 4 = Ζῶον.
7 6 9 10 = Ἰερὸς τόπος.
8 1 2 = Ἐποχὴ.
9 8 6 5 10 4 = Ἀσπρημένον.
10 7 8 2 1 = Διαίρεσις χρόνου.

519. Δεξιγραφία.
Νὰ εὐακούνῃς ἕνα λέξιον ἐκαστὴν τῶν ὁσίων ἀποκτελεῖται ἀπὸ 4 συμφωνῶν καὶ Ἰσμοῦσιν.

520. Δογοπαίγνιον.
Ποῖα πόλις εἶνε χρωματισμένη

521. Ἀπροδόκιπον.
Τὶ κοινὸν ὑπάρχει μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως Δρίβα καὶ Δίπλα;

522. Ἀκροστοχίς.
Τὰ τελικὰ γράμματα τῶν κητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι ὄνομα ἀρχαῖου ποιητοῦ καὶ μουσικοῦ:
1. Ἄγγελος. 2. Θεός. 3. Νῆσος. 4. Πρῶτος-θεοῖς. 5. Ζῶον.

523. Φωνηεντόλιπον.
Κιδαλ-τ-πθ-τ-π-θβθρ-τυ-ψν-κ-κλλργ-τυ-γν-κ-π-εγνξ.

524. Γεῖφος.
ν,α ν,α
ν,α ν,α
ν,α Ν,α ν,α
ν,α ν,α
ν,α ν,α